

Raymond ten Berge: We leven met een grote leugen

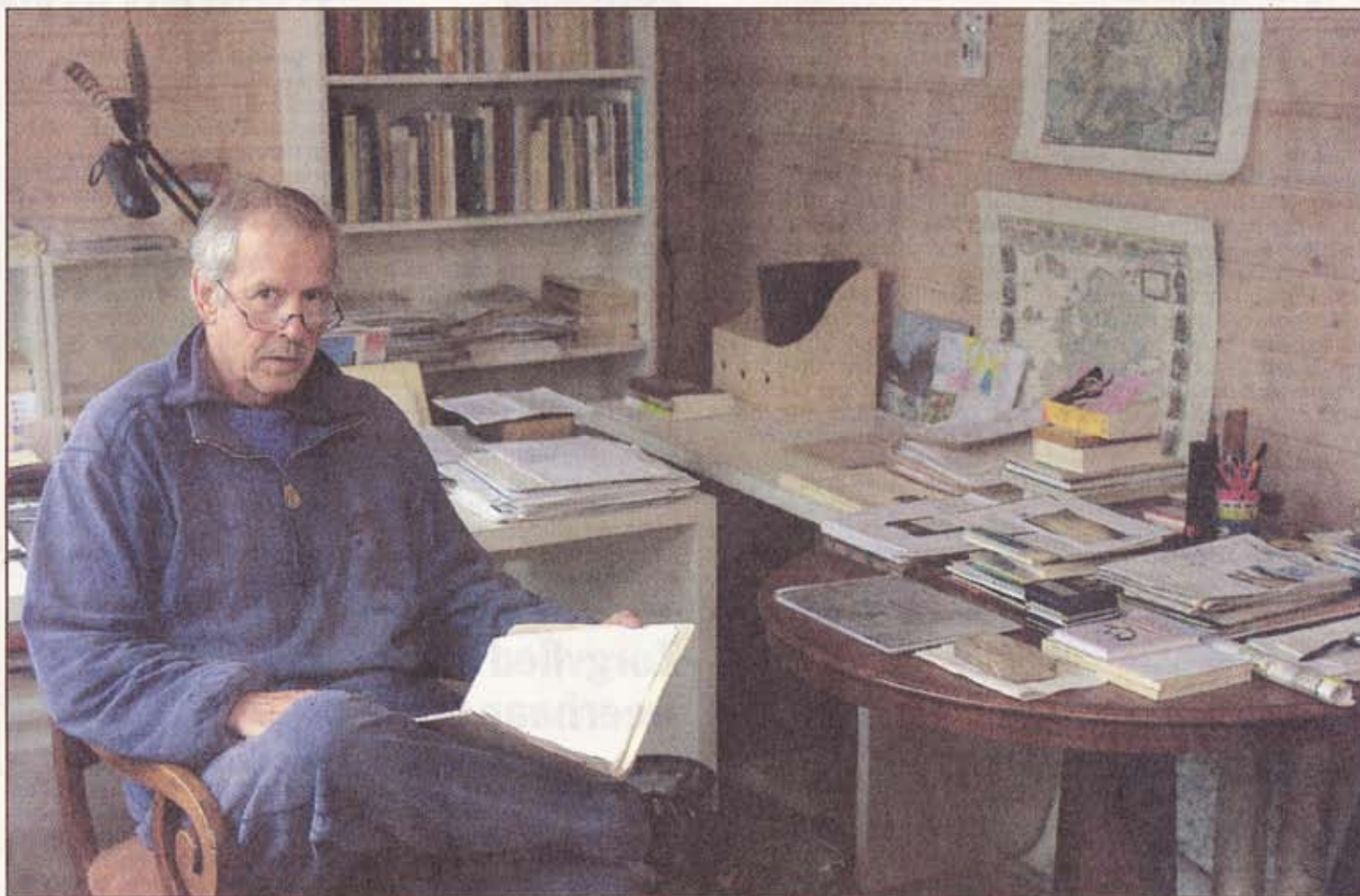
Van onze verslaggeefster
José Ritsema

■ Vergeet, voordat u dit gaat lezen, eerst alles wat u ooit op school geleerd heeft over de geschiedenis van Drenthe. Stelt u zich daarna eens voor dat de bekende reiziger Odysseus een Drent was en dat de Drentse hunebedden in werkelijkheid geen grafkamers, maar Griekse tempels waren. Compleet met houten zuilen en offergaven. Stelt u zich dan ook eens voor dat de ratten-vanger van Hamelen geen fluitspelende rattenbestrijder was, maar een bisschop die een hekel had aan onder anderen de Drenten met hun afwijkende geloof. En dat hij diezelfde Drenten daarom ratten noemde en bekeerde of verdreef.

Deze bijzondere visie op het verleden is van de 61-jarige Assenaar Raymond ten Berge. Hij deed acht jaar lang een diepgravend onderzoek naar de 'onwaarheden' in de Drentse geschiedenis. Zijn bevindingen en nieuw gevonden 'waarheden' beschreef hij in twee publicaties. De laatste en afsluitende publicatie verscheen dit jaar onder de titel 'Grieken, Drenthe en Vikingen'.

Vanuit de studeerkamer in zijn huis in Assen werkte Raymond ten Berge acht jaar aan de voltooiing van zijn levenswerk. Zijn zoektocht naar wat hij de werkelijke geschiedenis van de provincie Drenthe noemt. Hij zocht zogenoemde feiten op, over bijvoorbeeld de herkomst en het gebruik van hunebedden, bekeek ze van alle kanten en interpreteerde ze opnieuw. De verrassende en totaal afwijkende conclusies noteerde hij zorgvuldig in twee publicaties.

Met die publicaties wil hij de

▲ Raymond ten Berge achter zijn bureau, waar hij de geschiedenis van Drenthe opnieuw interpreteerde en noteerde in twee publicaties. De 61-jarige Assenaar heeft een bijzondere kijk op het verleden.

Foto: Jacob Melissen

raadsels uit de geschiedenis oplossen die hij zelf ooit voor het eerst ontdekte toen hij nog een kleine jongen was. „We leven met een grote leugen”, vindt Ten Berge. Volgens hem is de geschiedenis zoals wij die kennen te eenzijdig genoteerd. Te veel vanuit een bepaald, in veel gevallen christelijk, gezichtspunt.

Zijn eigen visie komt, zo vindt hij, veel dichterbij de waarheid dan de huidige geschiedenisboeken. Dat wil niet zeggen dat

hij tegen het christendom is. Integendeel. Ten Berge is een gelovig man, al gaat hij niet naar de kerk. Met zijn publicaties wil hij het publiek als het ware bekeren. Niet met dwang. Dat is niet nodig, want het besef komt uiteindelijk toch wel, verwacht hij.

Eigenlijk voelt Ten Berge zich de Van Gogh onder de geschiedschrijvers. Hij is de onbegrepen profeet die in eigen land niet wordt geëerd. Als Neerlandicus en Germanist

verdiepte hij zich in geschiedenis. Vooral de echte geschiedkundigen willen Ten Berge maar niet geloven. De meesten beschouwen hem als een fantast. Sommigen zien in zijn theorieën wel degelijk een aantal waarheden, maar geen enkele wetenschapper lijkt zich er aan te willen wagen.

Dat vindt Ten Berge ontzettend jammer. Meerdere keren heeft hij contact gezocht met historici om zijn mening te delen, discussies te voeren en res-

pons te ontvangen. Een aantal voldeed aan zijn vraag, maar de meeste geschiedkundigen haakten na een tijdje af.

Jammer, maar niet onbegrijpelijk vindt Ten Berge. „Als iemand met een theorie komt die de heersende theorieën omverwerpt is dat natuurlijk altijd moeilijk.” Hij verwacht niet direct acceptatie. „Zoiets moet de tijd hebben.”

Zijn tweede publicatie, 'Grieken, Drenthe en Vikingen', schreef Ten Berge naar aanlei-

ding van een verhaal dat een vriend hem vertelde over een onopgeloste zaak uit 1946. In dat jaar werden bij de kerk in Vries de resten van meer dan 150 kinderlijkjes aangetroffen. De herkomst en doodsoorzaak van de lijkjes werd vaak onderzocht, maar nooit ontdekt. De zaak intrigeerde Ten Berge en spoorde hem aan om zijn eerste publicatie aan te vullen met een tweede.

Hij verzamelde een aantal voor hem onduidelijke of foutieve feiten uit de geschiedenis, variërend van de Foeniciërs met hun leefgebied en rijkdom, tot de 'werkelijke' rattenvanger van Hamelen. Hoewel Ten Berge in zijn geschrift van onderwerp naar onderwerp lijkt te dwalen, is er wel degelijk een rode draad in te ontdekken. De provincie Drenthe en haar vroege inwoners spelen een nadrukkelijk terugkerende rol, want Ten Berge werd er geboren en hij vindt de plek het meest interessant.

Het onderzoek voor zijn geschrift deed Ten Berge aan de hand van oude kaarten en boeken. Om de gebeurtenissen opnieuw te kunnen interpreteren, gebruikte hij een techniek die hij zelf de analytische naamkunde noemt. Met die techniek gaat Ten Berge er vanuit dat plaatsnamen vroeger een bepaalde betekenis hadden. Die betekenis zou betrekking hebben op gebeurtenissen die in een stad of dorp hebben plaatsgevonden.

Nu de tweede en laatste publicatie afgerond is, beschouwt Ten Berge zijn taak eindelijk als volbracht. Hij kan nu weer rustig zitten. Een nieuwe missie komt er voorlopig niet. Hij voelt zich geestelijk uitgeput en daarom wil hij de komende tijd van zijn nieuw gevonden rust genieten.